

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 85/2006

z dnia 17 stycznia 2006 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ (zwane dalej rozporządzeniem podstawowym), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Środki tymczasowe**

- (1) W następstwie wszczęcia w dniu 23 października 2004 r. ⁽²⁾ dochodzenia antydumpingowego Komisja rozporządzeniem (WE) nr 628/2005 ⁽³⁾ nałożyła tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii (rozporządzenie nakładające tymczasowe cło antydumpingowe lub rozporządzenie tymczasowe). Tymczasowe cła antydumpingowe w formie ceł *ad valorem* w wysokości od 6,8 % do 24,5 % wartości przywożonych produktów miały zastosowanie od dnia 27 kwietnia 2005 r.
- (2) W dniu 1 lipca 2005 r. Komisja rozporządzeniem (WE) 1010/2005 ⁽⁴⁾ (zwanym dalej rozporządzeniem zmieniającym) zmieniła formę środków tymczasowych, zastępując cła *ad valorem* minimalną ceną importową (MCI) wynoszącą 2,81 EUR/kg odpowiednika całej ryby, i przedłużyła obowiązywanie środków tymczasowych na kolejne trzy miesiące, poprzez zmianę rozporządzenia nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe.

1.2. Późniejsza procedura

- (3) Po opublikowaniu rozporządzenia nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe stronom ujawniono fakty i okoliczności, na podstawie których przyjęto rozporządzenie. Niektóre ze stron przedstawiły uwagi w formie pisemnej. Każdej ze stron, która wystąpiła o to z wnioskiem, umożliwiono wysłuchanie przez Komisję.
- (4) Po opublikowaniu rozporządzenia zmieniającego wszystkie strony zostały poinformowane o głównych faktach i okolicznościach, na podstawie których dokonano zmiany rozporządzenia tymczasowego. Niektóre ze stron przedstawiły uwagi w formie pisemnej. Każdej ze stron, która wystąpiła o to z wnioskiem, umożliwiono wysłuchanie przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. C 261 z 23.10.2004, str. 8.

⁽³⁾ Dz.U. L 104 z 23.4.2005, str. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 170 z 1.7.2005, str. 32.

- (5) Podobnie wszystkie strony zostały poinformowane o głównych faktach i okolicznościach, na podstawie których zamierza się zalecić nałożenie ostatecznych ceł antydumpingowych, oraz o sposobie pobrania kwot zabezpieczonych w postaci ceł tymczasowych. Stronom został również przyznany czas na przedstawienie uwag w sprawie wspomnianych powyżej informacji.
- (6) Uwagi w formie pisemnej i ustnej, złożone przez Strony, zostały rozpatrzone i, w odpowiednim przypadku, uwzględnione w ostatecznych ustaleniach.
- (7) Komisja prowadziła dalsze poszukiwania informacji uważanych za niezbędne dla ostatecznych ustaleń. Oprócz wizyt weryfikacyjnych przeprowadzonych w siedzibach przedsiębiorstw wymienionych w motywie 7 rozporządzenia nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe, należy zwrócić uwagę, że po nałożeniu środków tymczasowych przeprowadzono dodatkowe wizyty na miejscu, w siedzibach następujących użytkowników wspólnotowych i ich stowarzyszeń:

— Nolax, Outtrup, Dania,

— SIF France, Boulogne-sur-Mer, Francja,

— Stowarzyszenie Duńskiego Przemysłu Przetwórstwa Rybnego i Eksporterów, Kopenhaga, Dania,

— Bundesverband der Deutschen Fischindustrie und des Fischgroßhandels, Hamburg, Niemcy,

— Polskie Stowarzyszenie Przetwórców Ryb, Koszalin, Polska,

— Syndicat national du saumon et de la truite fumés, Paryż, Francja.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

- (8) Ponieważ nie otrzymano żadnych nowych uwag dotyczących produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, treść i ustalenia tymczasowe zawarte w motywach 10–14 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

3. DUMPING

3.1. Kontrola wyrywkowa

- (9) Jak wskazano w motywie 18 rozporządzenia tymczasowego, przyznanie wówczas indywidualnego marginesu dumpingu dwóm przedsiębiorstwom było czasowo niemożliwe. Jednakże, jak wskazano, Komisja nadal prowadziła dochodzenie w tej sprawie na ostatecznym etapie postępowania. Dwa wspomniane przedsiębiorstwa dostarczyły następnie informacje niezbędne do tego, aby można było dla nich dokonać ostatecznych ustaleń.
- (10) Wobec braku innych uwag w kwestii kontroli wyrywkowej ustalenia tymczasowe zawarte w motywach 16 i 17 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

3.2. Wartość normalna

- (11) Po ujawnieniu ustaleń tymczasowych nie otrzymano żadnych uwag co do metodologii, jakiej użyto do określenia wartości normalnej dla norweskich eksporterów. W rezultacie tymczasowe wnioski zawarte w motywach 19–31 zostają ostatecznie potwierdzone.
- (12) Otrzymano jednak pewną liczbę uwag odnośnie do klasyfikowania niektórych składników kosztów przy konstruowaniu wartości normalnej zgodnie z metodologią określoną w motywie 26 rozporządzenia tymczasowego.

3.2.1. Uwagi ogólne

- (13) W przypadku użycia konstruowanej wartości normalnej Komisja obliczała koszty poniesione w okresie dochodzenia przy produkcji produktu objętego postępowaniem. Jeżeli koszty mogły być przypisane bezpośrednio, pod uwagę brano koszty rzeczywiście poniesione. Jeżeli jednak nie było to możliwe, koszty były alokowane na podstawie poprzednio stosowanej przez przedsiębiorstwo alokacji, o ile takie informacje były dostępne i przedstawione przez przedsiębiorstwo, lub w przypadku braku tych informacji na podstawie obrotu, zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (14) W przypadku gdy pewne elementy nie mogły być wyliczone bezpośrednio dla okresu dochodzenia, koszty oceniano na podstawie ostatniego dostępnego, zbadanego przez audytora sprawozdania finansowego.

3.2.2. Wydatki nadzwyczajne

- (15) Na etapie tymczasowym Komisja zaliczyła wszelkie wydatki nadzwyczajne mające zastosowanie do produktu objętego postępowaniem, które zostały zgłoszone przez przedsiębiorstwo w okresie dochodzenia. Wydatki nadzwyczajne odnoszą się do określonej liczby kosztów poszczególnych przedsiębiorstw, jednak zazwyczaj zalicza się do nich odpisy rzeczowych aktywów trwałych, zamknięcie zakładów hodowlanych, zakładów uboju i przetwórstwa oraz wypłaty odpraw pracowniczych. Kilka przedsiębiorstw zakwestionowało taki sposób klasyfikowania kosztów z dwóch powodów. Po pierwsze, zdaniem tych przedsiębiorstw nie należy w ogóle zaliczać kosztów nadzwyczajnych, ponieważ uważa się je za koszty jednorazowe, które powinny być zupełnie wyłączone z normalnych kosztów produkcji łososia. Po drugie, gdyby uznano, że koszty te należy zaliczyć, należałoby dokonać pewnej alokacji tych kosztów na rzeczywisty okres, którego one dotyczą, np. okres użytkowania zakładu przetwórstwa w sytuacji, gdy wydatki nadzwyczajne dotyczą tego składnika aktywów.
- (16) W świetle wniosku, iż należy wyłączyć całość kosztów nadzwyczajnych Komisja zwraca uwagę na fakt, że norweski przemysł przetwórstwa łososia jest od kilku lat w stanie restrukturyzacji. W rezultacie przez kilka lat obrotowych wiele przedsiębiorstw wykazuje koszty nadzwyczajne. Jest zatem oczywiste, że omawiane koszty nadzwyczajne nie są odosobnionymi, jednorazowymi kosztami, ograniczonymi do kilku tylko przedsiębiorstw. Wydaje się, że są to raczej systematyczne koszty związane z produkcją łososia. Wyłączenie wszystkich tego typu kosztów prowadziłoby do zaniżenia rzeczywistych kosztów produkcji, dlatego też wniosek ten musiał zostać odrzucony.
- (17) W odniesieniu do drugiego wniosku Komisja zwraca uwagę na fakt, iż koszty nadzwyczajne, zaliczone w tymczasowych ustaleniach, są równe kosztom rzeczywiście wykazanym przez przedsiębiorstwa w okresie dochodzenia, na podstawie decyzji finansowych podjętych przez te przedsiębiorstwa. Komisja przyjęła zatem to samo podejście co przedsiębiorstwa.
- (18) Jest jednak prawdą, że alokacja kosztów na dany okres czasu zniosłaby wszelkie negatywne skutki spowodowane terminami, w jakich przedsiębiorstwa podejmują decyzję o wykazaniu tych kosztów. Najlepiej byłoby, gdyby wszystkie koszty nadzwyczajne, wykazywane oddzielnie dla każdego z aktywów, były alokowane na okres ich użytkowania, do osiągnięcia średniego rocznego kosztu. Jednakże należy zauważyć, że żadne z zainteresowanych przedsiębiorstw nie zastosowało takiej metody. W tej sytuacji Komisja postanowiła wziąć pod uwagę koszty nadzwyczajne zgłoszone przez przedsiębiorstwa objęte próbą w ciągu trzech ostatnich lat, w oparciu o ostatnie dostępne sprawozdanie finansowe, i alokować jedną trzecią tych kosztów na produkcję łososia w okresie dochodzenia na podstawie wielkości obrotu. Trzy lata uznano za odpowiedni okres, ponieważ średnio tyle właśnie czasu potrzeba, aby z łososia jednorocznego wyhodować łososia nadającego się do odłowu.

3.2.3. Odpisy zezwoleń i wydatków finansowych

- (19) Kilka przedsiębiorstw twierdziło również, że odpisy zezwoleń na hodowlę łososia i wydatki finansowe nie powinny być zaliczane do kosztów produkcji łososia. Jeśli chodzi o wycenę zezwoleń na potrzebę odpisów, należy zwrócić uwagę, że posiadanie ważnego zezwolenia jest w Norwegii prawnym wymogiem niezbędnym do hodowania łososia. W odniesieniu do odpisów kosztów finansowych należy zauważyć, że koszty te są związane głównie z lokowaniem wolnych środków pieniężnych, często poprzez pożyczki dla przedsiębiorstw powiązanych również uczestniczących w przemyśle przetwórstwa łososia, i że omawiane przedsiębiorstwa nie są przedsiębiorstwami inwestycji finansowych.

- (20) Z tych powodów Komisja potwierdza, że wspomniane odpisy są związane z ponoszonymi wydatkami i muszą być ponoszone przez omawiane przedsiębiorstwa. Potwierdza się również, że koszty te powinny być zaliczone do głównej działalności gospodarczej, której przedmiotem jest produkcja łososia, co sprawia, że wniosek ten należy odrzucić. Podobnie jak w przypadku kosztów nadzwyczajnych, za właściwą uznano alokację na produkcję łososia jednej trzeciej wszystkich kosztów poniesionych przez dane przedsiębiorstwa w ostatnich trzech latach, w oparciu o wielkość obrotu.

3.2.4. Odpisy biomasy

- (21) Dwa przedsiębiorstwa objęte kontrolą próbą twierdziły, że odpisy wartości biomasy nie powinny być zaliczane do kosztów produkcji łososia. Twierdzono, iż wspomniane odpisy dotyczą korekt rachunkowych opartych na zakładanej przyszłej wartości sprzedaży łososia, przez co nie stanowią one prawdziwych kosztów.
- (22) Jeżeli przedsiębiorstwa były w stanie wykazać, że te odpisy są rzeczywiście wynikiem zmian wartości rynkowej, a nie innych czynników, takich jak wydostanie się na wolność, śmiertelność czy choroby, Komisja uznawała, że koszty te nie powinny być uwzględniane przy obliczaniu wartości normalnej, i w takim zakresie wnioski przedsiębiorstw objętych próbą zostały przyjęte.

3.2.5. Cena transferowa surowców

- (23) Twierdzono, iż marża zysku przedsiębiorstw powiązanych powinna zostać odliczona przy ocenie kosztu surowców nabytych od tych podmiotów. Jako uzasadnienie podano, że takie podejście byłoby zgodne z podejściem stosowanym wobec przedsiębiorstw powiązanych, gdzie tylko koszty produkcji, pomniejszone o zysk, są uwzględniane przy wyliczaniu kosztów produktu końcowego. W tym przypadku wniosek skupia się głównie na zakupie jednorocznych łososi przez spółki objęte próbą od spółek powiązanych.
- (24) W odpowiedzi na ten wniosek należy zauważyć, że instytucje wspólnotowe nie były w stanie zweryfikować kosztów produkcji jednorocznych łososi, ponieważ przedsiębiorstwa nie dostarczyły informacji na ten temat. W rezultacie nie można było ocenić zysku lub straty w tej sprzedaży między przedsiębiorstwami powiązаныmi. Ponadto nie było dowodu na to, że stosowanie tych cen transferowych miało wpływ na rzetelność konstruowanej wartości normalnej łososia. W związku z powyższym wniosek ten musiał zostać odrzucony.

3.2.6. Koszty karmy dla ryb

- (25) W stosunku do niektórych przedsiębiorstw pojawił się również zarzut, że stosowano zbyt wysokie koszty karmy dla ryb. W szczególności twierdzono, iż koszty paszy dla ryb padłych przed odłowem zostają zaliczone zarówno do kosztów karmy dla odłowionych ryb, jak również do kosztów związanych ze śmiertelnością.
- (26) Zarzut został zbadany i w przypadku stwierdzenia, że koszty karmy dla ryb zostały zaliczone dwa razy, dokonano niezbędnych korekt w celu uniknięcia podwójnego zaliczenia tych kosztów.

3.3. Cena eksportowa

- (27) Wobec braku uwag na temat określenia ceny eksportowej ustalenia tymczasowe zawarte w motywach 32–34 rozporządzenia tymczasowego zostają ostatecznie potwierdzone.

3.4. Porównanie

- (28) Wobec braku uwag na temat porównania wartości normalnej z ceną eksportową ustalenia tymczasowe zawarte w motywie 35 rozporządzenia tymczasowego zostają ostatecznie potwierdzone.

3.5. Margines dumpingu

3.5.1. Przedsiębiorstwa objęte próbą

- (29) Ustanowiono ostateczny indywidualny margines dumpingu dla wszystkich dziesięciu przedsiębiorstw objętych próbą, przy zastosowaniu metodologii określonej w motywie 36 rozporządzenia tymczasowego, z uwzględnieniem w razie konieczności wniosków przedstawionych w motywach 10–26 niniejszego rozporządzenia.

3.5.2. *Przedsiębiorstwa nieobjęte próbą*

- (30) Wobec braku uwag na temat określenia marginesu dumpingu dla przedsiębiorstw nieobjętych próbą ustalenia tymczasowe zawarte w motywach 38 i 39 rozporządzenia tymczasowego zostają ostatecznie potwierdzone.

3.5.3. *Przedsiębiorstwa niewspółpracujące*

- (31) Podobnie wobec braku uwag na temat określenia marginesu dumpingu dla przedsiębiorstw niewspółpracujących ustalenia tymczasowe zawarte w motywach 40 i 41 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

3.5.4. *Margines dumpingu*

- (32) Na tej podstawie ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny cif na granicy Wspólnoty przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Marine Harvest Norway AS, Postbox 4102 Dreggen, 5835 Bergen, Norwegia	11,2 %
Fjord Seafood Sales AS and Fjord Seafood Norway AS, Toftsundet, 8900 Brønnøysund, Norwegia	15,0 %
Pan Fish Norway AS, Grimmergata 5, 6002 Ålesund, Norwegia	17,7 %
Stolt Sea Farm AS, Grev Wedels plass 5, 0151 Oslo, Norwegia	10,0 %
Follalaks AS, 8286 Nordfold, Norwegia	20,0 %
Nordlaks Oppdrett AS, Boks 224, 8455 Stokmarknes, Norwegia	0,8 %
Hydrotech AS, Bentnesveien 50, 6512 Kristiansund, Norwegia	18,0 %
Grieg Seafood AS, C. Sundtsgt 17/19, 5804 Bergen, Norwegia	20,9 %
Sinkaberg-Hansen AS, Postbox 134, 7901 Rørvik, Norwegia	2,6 %
Seafarm Invest AS, 8764 Lovund, Norwegia	11,2 %
Średnia ważona dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą	14,8 %
Pozostały margines	20,9 %

- (33) Zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stwierdza się, że margines dumpingu dla Nordlaks Oppdrett AS jest marginesem *de minimis*, ponieważ jest on niższy niż 2 %.

4. SZKODA

4.1. **Definicja produkcji wspólnotowej i przemysłu wspólnotowego**

- (34) Po ujawnieniu ustaleń tymczasowych otrzymano liczne zarzuty dotyczące oceny produkcji wspólnotowej, definicji przemysłu wspólnotowego oraz doboru próby producentów wspólnotowych. Komisja przeprowadziła zatem bardziej dogłębne dochodzenie w sprawie szkody oraz dodatkową analizę danych nadesłanych przez wszystkich producentów wspólnotowych. Ponadto w odpowiednich przypadkach zażądano dokładniejszych informacji od wszystkich przedsiębiorstw zaliczonych do przemysłu wspólnotowego na etapie tymczasowym. Pozwoliło to na dokonanie ostatecznych ustaleń w kwestii produkcji wspólnotowej i przemysłu wspólnotowego oraz na zwiększenie dokładności i spójności danych wykorzystywanych do oceny wszystkich wskaźników szkody.

- (35) Kilku producentów eksportujących i producentów powiązanych z norweskimi eksportującymi producentami ponowiło swój wniosek o włączenie ich do definicji produkcji wspólnotowej.
- (36) Komisja ponownie zbadała wszystkie argumenty na poparcie wspomnianego wniosku, podniesione już na etapie tymczasowym. Jednakże w świetle przepisów art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego uznano, że stosunek między powiązаныmi producentami a eksporterami lub importerami produktu dumpingowego powodowały u omawianych producentów zachowanie odmienne od zachowania producentów niepowiązanych.
- (37) Należy przypomnieć, że pięciu producentów mających siedziby w UE, będących częścią dużych grup norweskich prowadzących działalność w zakresie produkcji i sprzedaży produktu objętego postępowaniem, złożyło pisemne zgłoszenia i odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Pisemne zgłoszenia były w dużej części odzwierciedleniem argumentów podnoszonych przez norweskich producentów w związku z dochodzeniem. Chociaż stwierdzono, że te przedsiębiorstwa UE również poniosły szkodę w wyniku zniżenia cen i straciły udział w rynku na skutek przywozu po cenach dumpingowych z Norwegii, to jednak sprzeciwiły się one wszczęciu dochodzenia i nałożeniu środków antydumpingowych. Uznano, że zachowanie takie jest głównie spowodowane stosunkiem, jaki łączy te przedsiębiorstwa z eksporterami w kraju, którego dotyczy postępowanie. W rezultacie, zgodnie z rozporządzeniem podstawowym, przy obliczaniu produkcji wspólnotowej nie uwzględniono produkcji tych właśnie producentów. Ustalenia zawarte w motywie 44 rozporządzenia tymczasowego zostają zatem potwierdzone.
- (38) Dalsze dochodzenie potwierdziło, że szacowana łączna wielkość produkcji wspólnotowej produktu objętego postępowaniem wyniosła w okresie dochodzenia ok. 22 000 ton.
- (39) W odniesieniu do przemysłu wspólnotowego szczegółowa analiza danych otrzymanych od podmiotów działających w branży przetwórstwa łososia wykazała, iż niektóre przedsiębiorstwa nie produkują już łososia, nie produkowały łososia w okresie dochodzenia, produkują tylko niektóre rodzaje łososia, znalazły się pod zarządkiem przymusowym w okresie dochodzenia lub nie dostarczyły danych w wymaganej formie. Prowadzi to do wniosku, że na potrzeby definicji przemysłu wspólnotowego można wziąć pod uwagę wyłącznie te dane, które otrzymano od 15 producentów wspólnotowych, występujących jako skarżący lub otwarcie popierających skargę. Ma to wpływ na makroekonomiczne wskaźniki szkody ustalone na poziomie całego przemysłu wspólnotowego, w szczególności produkcję, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, zatrudnienie i wydajność. Zmienione dane są przedstawione szczegółowo w motywach 61–75 poniżej.
- (40) Dalsze dochodzenie wykazało, że 15 współpracujących producentów wspólnotowych występujących jako skarżący wyprodukowało w okresie dochodzenia ok. 18 000 ton łososia. Stanowi to ok. 82 % oszacowanej łącznej wspólnotowej produkcji produktu objętego postępowaniem, ustalonej w motywie 38 powyżej, innymi słowy jest to znacząca część produkcji wspólnotowej. Dlatego też uznaje się producentów wspólnotowych występujących jako skarżący za przemysł wspólnotowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

4.2. Kontrola wyrzykowa na potrzeby oceny szkody

- (41) Należy przypomnieć, że w związku z dużą liczbą producentów łososia hodowlanego we Wspólnocie w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania przewidziano zastosowanie kontroli wyrzykowej w celu ocenienia szkody.
- (42) W zgłoszeniach przesłanych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektóre zainteresowane strony zarzuciły niereprezentatywność próby wspólnotowych producentów. Zarzucono, iż niektóre przedsiębiorstwa są wyspecjalizowane i w pełni nastawione na produkcję łososia hodowanego metodą ekologiczną, który różni się od łososia hodowanego metodą intensywną, i że wskaźniki szkody nie zostały ustalone w sposób dokładny.

- (43) Komisja przeprowadziła dodatkową analizę danych przesłanych przez wspólnotowych producentów, w tym przez wszystkich producentów objętych próbą. Dodatkowa analiza potwierdziła, że podstawą produkcji producentów wspólnotowych pozostaje łosoś hodowany metodą intensywną. Jednakże po stwierdzeniu, że przedsiębiorstwa objęte próbą produkują łososa hodowanego metodą ekologiczną, uznano, że tego rodzaju łosoś nie powinien być brany pod uwagę w niniejszym postępowaniu z uwagi na wyższe koszty jego produkcji oraz wyższe ceny jego sprzedaży. Dlatego też wszystkie wskaźniki szkody omówione poniżej zostały ponownie ocenione, przy wyłączeniu z analizy łososa hodowanego metodą ekologiczną.

4.3. Dochodzenie w sprawie szkody i techniki kontroli wrywkowej

- (44) Niektórzy producenci eksportujący zauważyli, że część wskaźników szkody oparta była na informacjach zweryfikowanych na poziomie próby, a część na podstawie danych zebranych na poziomie całego przemysłu wspólnotowego. Na tej podstawie podnieśli oni zarzut, że analiza dotycząca szkody nie została sporządzona w sposób obiektywny.
- (45) Zarzut ten należy odrzucić. W przypadku kontroli wrywkowej utrwaloną praktyką jest ocena i analiza mikroekonomicznych wskaźników szkody lub wskaźników związanych z wydajnością na poziomie przemysłu wspólnotowego objętego próbą oraz ocena i analiza makroekonomicznych wskaźników szkody na podstawie informacji zebranych na poziomie przemysłu wspólnotowego.
- (46) Należy przypomnieć, że analiza szkody jest oparta na:
- a) wskaźnikach szkody, takich jak ceny sprzedaży, zapasy, rentowność, zwrot z inwestycji, przepływy pieniężne, inwestycje, zdolność do pozyskiwania kapitału oraz wynagrodzenia, określonych na podstawie informacji zweryfikowanych na poziomie próby; oraz
 - b) innych wskaźników szkody, takich jak produkcja, moc produkcyjna, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność i rozmiar marginesu dumpingu, określonych na podstawie danych zebranych na poziomie całego przemysłu wspólnotowego.
- (47) Informacje, o których mowa w lit. b) powyżej, mogą zostać uzyskane z różnych źródeł, takich jak skarga i odpowiedzi na pytania od indywidualnych producentów, i mogą zostać sprawdzone poprzez porównanie z danymi od stowarzyszeń producentów lub źródeł rządowych. Producenci eksportujący nie uzasadnili ani nie wyjaśnili, pod jakim względem i dlaczego dochodzenie w sprawie szkody korzystające z dwóch źródeł, o których mowa w lit. a) i b), nie było obiektywne lub który z czynników dotyczących szkody nie został zbadany w sposób obiektywny. Na tej podstawie ich wniosek musiał zostać odrzucony.
- (48) Niektóre z zainteresowanych stron twierdziły, że podejście, jakie wybrała Komisja w celu określenia szkody, może doprowadzić do niereprezentatywnych wyników, ponieważ na etapie tymczasowym dane z jednego z przedsiębiorstw objętych próbą, Celtic Atlantic Salmon, zostały wykorzystane wyłącznie do celu obliczenia podcięcia cenowego i zaniżania cen, a nie do określenia innych wskaźników szkody. Po ważnym rozpatrzeniu wniosku i dogłębnym dochodzeniu uznano, że podcięcie cenowe i zaniżanie cen należy określić z wyłączeniem tego przedsiębiorstwa z próby, ponieważ producent ten nie produkował łososa hodowanego w badanym okresie, przez co część danych i informacje wymagane przez kwestionariusz nie były dostępne dla tego producenta. Jednakże wyłączenie tego przedsiębiorstwa nie przyniosło znaczącej zmiany w obliczeniach podcięcia cenowego lub zaniżania cen.
- (49) Na tej podstawie potwierdza się, że wskaźniki szkody, jak również obliczenia podcięcia cenowego i zaniżania cen na etapie ostatecznym są obecnie określone w oparciu o zweryfikowane informacje dostarczone przez pięciu innych producentów we Wspólnocie, wymienionych w motywie 7 rozporządzenia tymczasowego.

- (50) Dalsze dochodzenie wykazało, że łączna produkcja pięciu producentów wspólnotowych, wybranych do próby i w pełni współpracujących w dochodzeniu, wynosiła ok. 48 % produkcji podmiotów działających we wspólnotowym przemyśle łososia hodowlanego, popierających skargę. Potwierdza się zatem, że dobór próby producentów wspólnotowych był oparty na największej reprezentatywnej wielkości produkcji, jaką można było przebadać w czasie przewidzianym przez art. 17 rozporządzenia podstawowego, i że próba jest w pełni reprezentatywna.

4.4. Informacje udostępnione do wglądu zainteresowanym stronom

- (51) Niektórzy norwescy producenci eksportujący twierdzili również, że większość dokumentacji producentów wspólnotowych, udostępnionej do wglądu stronom, była niekompletna. Zauważyli oni, że niektórzy producenci wspólnotowi (w tym przedsiębiorstwa włączone do próby) nie wypełnili formularzy dotyczących kontroli wrywkowej przeznaczonych do dobrania próby spośród producentów wspólnotowych. Ponadto ich zdaniem dwa wybrane w ramach próby przedsiębiorstwa nie wypełniły kwestionariuszy antydumpingowych przeznaczonych dla producentów wspólnotowych w wymaganej formie. Wspomniani producenci eksportujący stwierdzili zatem, że ich wybór do próby nie był zagwarantowany i tym samym próba nie jest reprezentatywna.
- (52) Należy przypomnieć, że w świetle uwag otrzymanych w toku dochodzenia oraz po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Komisja przeprowadziła bardziej dogłębne dochodzenie i zażądała od stron uzupełnienia dokumentacji zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwa, które nie dostarczyły wymaganych informacji lub nie uściśliły pewnych kwestii, zostały wyłączone z próby. W tym kontekście należy jednak przypomnieć, że we wszystkich przedsiębiorstwach włączonych do próby przeprowadzono dochodzenie na miejscu i wszelkie brakujące informacje zostały uzupełnione w toku dochodzenia. Uzupełniona dokumentacja w części jawnej została udostępniona wszystkim zainteresowanym stronom, z których część przeanalizowała je kilkakrotnie. W związku z powyższym należy uznać, iż wybór tych producentów wspólnotowych był uzasadniony i że próba producentów wspólnotowych jest reprezentatywna.

4.5. Konsumpcja we Wspólnocie

- (53) Wobec braku jakichkolwiek uwag w odniesieniu do konsumpcji tymczasowe ustalenia przedstawione w motywach 50–53 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

4.6. Przywóz do Wspólnoty z kraju, którego dotyczy postępowanie

- (54) Wobec braku jakichkolwiek nowych informacji lub dowodów ustalenia tymczasowe, dotyczące przywozu z Norwegii do Wspólnoty (wielkość, udział w rynku i średnia wysokość cen), przedstawione w motywach 54–59 rozporządzenia tymczasowego, zostają niniejszym potwierdzone.

4.7. Podcięcie cenowe

- (55) Dla celów obliczenia poziomu podcięcia cenowego w okresie dochodzenia metodologią użytą na etapie tymczasowym posłużono się również na etapie ostatecznym. Średnia ważona cena sprzedaży pięciu przedsiębiorstw wybranych do próby producentów wspólnotowych została porównana według typu ze średnią ważoną ceną eksportową norweskich producentów eksportujących objętych próbą. Porównanie to zostało dokonane w odniesieniu do porównywalnych rodzajów łososia hodowlanego i na tym samym poziomie handlu, tj. sprzedaży pierwszemu niezależnemu klientowi. Porównania dokonano po odliczeniu rabatów i bonifikat, zaś cenami importowymi były ceny cif na granicy Wspólnoty, skorygowane o opłaty celne.
- (56) Ceny producentów wspólnotowych objętych próbą przyjęto na poziomie *ex works*, tj. z wyłączeniem kosztów transportu, oraz na poziomie handlu uznanym za porównywalny z przywozem objętym postępowaniem. Dla tych producentów wspólnotowych objętych próbą, którzy sprzedawali ryby po cenach producenta obniżonych o opłaty uiszczane zakładom przetwórczym, dokonano odpowiedniej korekty w górę w celu odzwierciedlenia kosztów przetwarzania i pakowania, tak aby ceny tych producentów były porównywalne z cenami innych producentów objętych próbą oraz z przywozem objętym dochodzeniem. Korekty dokonano na podstawie rzeczywistej opłaty uiszczanej zakładom przetwórczym lub na podstawie kosztów poniesionych przez innych producentów objętych próbą na tego typu działania.

- (57) W rezultacie porównanie cen wykazało, że ceny łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii w znaczącym stopniu podcinały w okresie dochodzenia ceny przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym. Przeciętny margines podcięcia cenowego, wyrażony jako procent cen przemysłu wspólnotowego, określono na ok. 12 %, co oznacza, iż na etapie tymczasowym miało miejsce znaczące podcięcie cenowe.

4.8. Sytuacja przemysłu wspólnotowego

- (58) Należy przypomnieć, że w motywie 89 rozporządzenia tymczasowego uznano tymczasowo, że przemysł Wspólnoty poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (59) Kilka zainteresowanych stron zakwestionowało interpretację danych liczbowych dotyczących sytuacji przemysłu wspólnotowego, przedstawioną w motywach 63–89 rozporządzenia tymczasowego. Ich zdaniem wspomniane dane liczbowe nie wykazywały żadnej istotnej szkody, ponieważ niektóre wskaźniki szkody, takie jak produkcja, moce produkcyjne, wielkość sprzedaży i zapasy wykazywały pozytywne tendencje. Jednocześnie chociaż strony te przyznają, że perspektywy gospodarcze przemysłu wspólnotowego nie są zbyt pozytywne, to jednak są zdania, że generalnie nie powinno to prowadzić do wniosku, iż przemysł wspólnotowy ponosi istotną szkodę.
- (60) W świetle tych wniosków Komisja kontynuowała dochodzenie w sprawie szkody. Należy przypomnieć, że, jak wspomniano w motywie 40 powyżej, piętnastu skarżących producentów wspólnotowych stanowi obecnie przemysł wspólnotowy, a pięciu skarżących producentów wspólnotowych zostało wybranych do próby, zgodnie z treścią motywu 49. Na tej podstawie dokonano następujących ustaleń:

4.8.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (61) Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych całego przemysłu wspólnotowego przedstawiają się następująco:

Tabela 1

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2001	2002	2003	Okres dochodzenia
Produkcja (w tonach)	17 448	18 879	18 612	18 271
Wskaźnik	100	108	107	105
Moce produkcyjne (w tonach)	32 445	36 900	39 442	39 342
Wskaźnik	100	114	122	121
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	54 %	51 %	47 %	46 %
Wskaźnik	100	95	88	86

Źródło: przemysł wspólnotowy.

- (62) Jak pokazuje tabela, produkcja przemysłu wspólnotowego w badanym okresie wzrosła ogółem o 5 %. Najpierw produkcja wzrosła o 8 % w latach 2001–2002, lecz następnie spadła o ok. 1 %, a w okresie dochodzenia o kolejne 2 %, do wielkości poniżej poziomu z 2002 r. Zaobserwowane tendencje odpowiadają tendencjom, które stwierdzono na etapie tymczasowym.

- (63) W całym badanym okresie moce produkcyjne wzrosły o 21 %. Największy wzrost przypadł na 2002 r. (+ 14 %). Należy przypomnieć, że produkcja łosia hodowlanego we Wspólnocie jest skutecznie ograniczana zezwoleniami rządowymi określającymi maksymalną ilość żywych ryb, które można trzymać w wodzie w danym miejscu i czasie. Zatem powyższe dane liczbowe, dotyczące mocy produkcyjnych, odzwierciedlają raczej teoretyczne moce w oparciu o ilości objęte zezwoleniami niż pojemność klatek do przetrzymywania ryb lub innych materiałów produkcyjnych stosowanych przez producentów wspólnotowych. Uważa się zatem, iż wspomniane dane liczbowe dotyczące mocy produkcyjnych nie są decydujące dla analizy, ponieważ rzeczywiste moce produkcyjne są niższe.
- (64) Wykorzystanie mocy produkcyjnych najpierw spadło o 5 % w latach 2001–2002, potem o ok. 7 % w 2003, a następnie o ok. 2 % w okresie dochodzenia.

4.8.2. Wielkość sprzedaży, udział w rynku, średnie jednostkowe ceny sprzedaży w WE i wzrost

- (65) Poniższe dane przedstawiają sprzedaż dokonywaną przez przemysł wspólnotowy na rzecz niezależnych klientów na rynku wspólnotowym.

Tabela 2

Wielkość sprzedaży, udział w rynku, średnie jednostkowe ceny sprzedaży w WE

	2001	2002	2003	OD
Wielkość sprzedaży (w tonach)	15 719	16 185	18 142	16 825
Wskaźnik	100	103	115	107
Udział w rynku	2,98 %	2,94 %	2,97 %	2,77 %
Wskaźnik	100	99	100	93
Średnie jednostkowe ceny sprzedaży (EUR/kg)	3,03	3,00	2,64	2,77
Wskaźnik	100	99	87	91

Źródło: W odniesieniu do wielkości sprzedaży i udziału w rynku – odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielone przez przemysł wspólnotowy. W odniesieniu do średnich jednostkowych cen sprzedaży na poziomie cen producenta – odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielone przez podmioty przemysłu wspólnotowego włączone do próby.

- (66) Wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego wzrosła między 2001 r. a okresem dochodzenia o 7 %. Innymi słowy, przemysł wspólnotowy był w stanie zwiększyć wielkość swej sprzedaży o ok. 1 100 ton. Na wydajność tę należy spojrzeć również przez pryzmat wzrostu konsumpcji we Wspólnocie, która w tym samym okresie wyniosła 80 000 ton.
- (67) Ponieważ przemysł wspólnotowy nie wykorzystał w pełni wzrostu na rynku, jego udział w rynku generalnie spadł w badanym okresie (– 7 %). Najpierw udział w rynku spadł w latach 2001–2002, następnie nieznacznie wzrósł w 2003 r., natomiast w okresie dochodzenia gwałtownie spadł do wielkości dużo mniejszej od tej osiągniętej w 2001 r. Biorąc pod uwagę ograniczony udział rynkowy przemysłu wspólnotowego, najmniejsza nawet strata ma duży wpływ na jego sytuację gospodarczą.
- (68) W okresie od 2001 r. do okresu dochodzenia średnie ceny sprzedaży przez przemysł wspólnotowy spadły o 9 %. Największy spadek cen przypadł na lata 2002–2003.
- (69) W badanym okresie konsumpcja we Wspólnocie wzrosła o 15 %, a przemysł wspólnotowy zwiększył wielkość swej sprzedaży o 7 %. Jednakże w tym samym okresie spadły wspólnotowe ceny sprzedaży (– 9 %) oraz udział przemysłu wspólnotowego w rynku (– 7 %). Jednocześnie przywóz z Norwegii wzrósł o ok. 35 %, zaś przyrost udziału w rynku przywozu po cenach dumpingowych wyniósł 8,6 punktów procentowych. Jest to potwierdzenie faktu, iż przemysł wspólnotowy jedynie w niewielkim stopniu miał udział we wzroście na rynku, jaki odnotowano w badanym okresie.

4.8.3. Rentowność, zwrot z inwestycji i przepływy pieniężne

- (70) Rentowność sprzedaży WE odzwierciedla wynik sprzedaży łososia hodowlanego na rynku wspólnotowym producentów wspólnotowych objętych próbą. Zwrot z inwestycji i przepływy pieniężne można było obliczyć na poziomie najwyższej grupy produktów obejmującej produkt podobny, zgodnie z art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. W tym kontekście należy przypomnieć, że łosoś hodowlany stanowił ponad 95 % działalności gospodarczej przemysłu wspólnotowego objętego próbą.

Tabela 3

Rentowność, zwrot z inwestycji i przepływy pieniężne

	2001	2002	2003	OD
Rentowność sprzedaży WE	8,0 %	- 6,9 %	- 9,0 %	- 5,0 %
Zwrot z inwestycji	38,9 %	- 18,0 %	- 26,2 %	- 21,1 %
Przepływy pieniężne (tys. EUR)	2 749	- 53	827	984

Źródło: Przemysł wspólnotowy objęty próbą.

- (71) Zgodnie z powyższą tabelą przemysł wspólnotowy osiągnął dodatni wynik na poziomie 8,0 % w odniesieniu do rentowności w 2001 r. W latach 2001–2002 rentowność osiągnęła wartość ujemną, a jej spadek wyniósł aż 14,9 punktów procentowych, co spowodowało stratę w wysokości 6,9 %. Od tamtego momentu przemysł wspólnotowy nadal przynosi straty. Należy zauważyć, że sytuacja uległa dalszemu pogorszeniu w latach 2002–2003, w związku ze stratą obrotów wynoszącą 9 %, co oznaczało dalsze obniżenie rentowności o 2,1 punkty procentowe. W okresie dochodzenia utrzymał się popyt na łososia, a w związku z opublikowaniem tymczasowych środków ochronnych przemysł wspólnotowy mógł podwyższyć ceny sprzedaży o ok. 5 % w okresie między 2003 r. a okresem dochodzenia. Doprowadziło to do zmniejszenia strat, które jednak nadal były znaczne (- 5 %). Od początku do końca badanego okresu rentowność spadła o 13 punktów procentowych.
- (72) W badanym okresie zwrot z inwestycji i przepływy pieniężne również wykazały negatywną tendencję podobną jak w przypadku rentowności.

4.8.4. Zatrudnienie i wydajność

Tabela 4

Zatrudnienie i wydajność

	2001	2002	2003	OD
Liczba zatrudnionych	227	247	238	221
Wskaźnik	100	109	105	97
Wydajność (tony/pracownik)	76,9	76,4	78,2	82,7
Wskaźnik	100	100	101	108

Źródło: Przemysł wspólnotowy.

- (73) Między 2001 r. a okresem dochodzenia zatrudnienie bezpośrednio związane z produkcją łososia hodowlanego przez przemysł wspólnotowy (ogółem) spadło o 3 %. Zaobserwowano wzrost w latach 2001–2002 (+ 9 %) i można go tłumaczyć zwiększeniem produkcji, które miało miejsce w tym samym okresie. Zgodnie z powyższą tabelą wzrost zatrudnienia, który miał miejsce w 2002 r., nie mógł zostać utrzymany z powodu pogorszenia się sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego. W badanym okresie zauważono również większe wykorzystanie automatyzacji. Dane dotyczące zatrudnienia, bezpośrednio związane z produkcją łososia hodowlanego przez producentów wspólnotowych niepowiązanych z eksporterami norweskimi, należy rozpatrywać w świetle interesu Wspólnoty omówionego poniżej w motywie 112.

- (74) W związku ze wzrostem produkcji i spadkiem zatrudnienia przemysł wspólnotowy był w stanie zwiększyć produktywność w badanym okresie o 8 %.

4.8.5. Wynagrodzenia

Tabela 5

Wynagrodzenia

	2001	2002	2003	OD
Wynagrodzenia (tys. EUR)	4 517	4 147	3 941	3 915
Wskaźnik	100	92	87	87

Źródło: Przemysł wspólnotowy objęty próbą.

- (75) W świetle pogorszenia się sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego konieczne było obniżenie w badanym okresie wynagrodzeń o 13 %. Dane dotyczące łącznej wartości wynagrodzeń odzwierciedlają mniejsze zatrudnienie, ale pokazują również spadek w wysokości średniego wynagrodzenia na osobę zatrudnioną w sektorze.

4.8.6. Pozostałe wskaźniki szkody

- (76) Dalsze dochodzenie nie miało wpływu na pozostałe wskaźniki szkody. Potwierdzone zostają zatem ustalenia tymczasowe w odniesieniu do zapasów, inwestycji, zdolności do pozyskania kapitału, poprawy sytuacji po wcześniejszym dumpingu i wielkości rzeczywistego marginesu dumpingu zgodnie z motywami 68, 78, 79, 83 i 84 rozporządzenia tymczasowego.

4.9. Wnioski dotyczące szkody

- (77) Podczas gdy w badanym okresie rynek wspólnotowy cechował zrównoważony wzrost popytu przy wzroście konsumpcji o 15 %, czyli o 80 000 ton, poziom ceny produktów przywożonych po cenach dumpingowych obniżył się w tym samym okresie o 16 %. Następował ciągle przywóz na rynek Wspólnoty łososia z Norwegii, głównego kraju eksportującego, po niskich, dumpingowych cenach, w wysokich i stale rosnących ilościach (+ 35 %). W związku z powyższym udział w rynku Norwegii wzrósł o 17 %, czyli o 8,6 punktu procentowego. W latach 2002–2003 wzrost wielkości przywozu z Norwegii (+ 20 %) i spadek cen (– 13 %) był szczególnie wyraźny. W dochodzeniu wykazano, że od tamtego czasu ceny łososia na rynku wspólnotowym pozostają na bardzo niskim poziomie.
- (78) W odniesieniu do sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego ogólne badanie wskaźników szkody wskazuje, że ulegała ona w badanym okresie pogorszeniu. Pomimo że część czynników wykazała pozytywne tendencje w badanym okresie (produkcja, moce produkcyjne i wielkość sprzedaży), większość wskaźników wykazała jednak tendencję ujemną: ceny sprzedaży (– 9 %), udział w rynku (– 7 %), rentowność (– 13 punktów procentowych), zatrudnienie (– 3 %), wynagrodzenia (– 13 %), a także przepływy pieniężne i zwrot z inwestycji. Największe pogorszenie sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego miało miejsce w latach 2002–2003.
- (79) W odniesieniu do ogólnej pozytywnej tendencji w odniesieniu do produkcji (+ 5 %) i wielkości sprzedaży (+ 7 %) ustalono, że wzrost nastąpił w okresie zwiększonego popytu na rynku wspólnotowym (+ 15 %). Przemysł wspólnotowy jedynie w niewielkim stopniu skorzystał ze wzrostu na rynku, a to umożliwiło jedynie uniknięcie większej straty udziału w rynku w okresie dochodzenia.
- (80) Ponadto warto zauważyć, że wzrost w wielkości sprzedaży dokonanej przez przemysł wspólnotowy nastąpił w momencie znacznego spadku cen na rynku wspólnotowym. To doprowadziło do znacznego spadku rentowności – po pozytywnej tendencji (8,0 % w 2001 r.) wystąpiły znaczne straty w pozostałej części badanego okresu. Podobne tendencje zaobserwowano w przypadku zwrotu z inwestycji i przepływów pieniężnych. W badanym okresie zaobserwowano również spadek wynagrodzeń (– 13 %).
- (81) Należy zauważyć, że główny spadek rentowności (– 2,1 punktów procentowych) oraz cen sprzedaży (– 12 %) miał miejsce w latach 2002–2003.

- (82) Uwzględniając wszystkie powyższe czynniki, w ostatecznych wnioskach stwierdzono, że przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 rozporządzenia podstawowego.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Wpływ przywozu pochodzącego z innych państw trzecich

- (83) Kilka zainteresowanych stron zakwestionowało interpretację danych liczbowych dotyczących przywozu z państw trzecich, przedstawioną w motywach 94–99 rozporządzenia tymczasowego. Twierdziły one, że dane liczbowe wykazywały w istocie związek przyczynowy między tanim przywozem z niektórych państw trzecich a sytuacją rynku wspólnotowego. Strony te twierdziły, że całkowita średnia cena przywozu ze wszystkich państw trzecich innych niż Norwegia oraz średnie ceny przywozu z niektórych państw były niższe od ceny przywozu z Norwegii. Twierdzono ponadto, że Komisja nie udowodniła, że łosoś dziki nie miał żadnego wpływu na sytuację przemysłu wspólnotowego i że łosoś dziki i hodowlany nie są wymienne.
- (84) Należy zauważyć, że żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała samych danych liczbowych dotyczących cen i wartości bezwzględnych ilości produktu przywożonego z państw trzecich, lecz ich interpretację. Fakt, że w statystykach dotyczących przywozu nie było rozróżnienia między łososem hodowlanym a dzikim oraz że cena łososa dzikiego jest niższa od ceny łososa hodowlanego, nie stanowił przedmiotu dyskusji.
- (85) Należy zatem przypomnieć, że w statystykach dotyczących przywozu nie ma rozróżnienia na łososa hodowlanego i dzikiego. Stwierdzono jednak, że łosoś dziki znacznie różni się w smaku od łososa hodowlanego. Co ważniejsze, w dochodzeniu wykazano, że w przeciwieństwie do łososa hodowlanego, łosoś dziki nie jest praktycznie oferowany na rynku jako produkt świeży, lecz jest głównie sprzedawany w puszkach. Wyraźnie widać, że te produkty nie konkurują bezpośrednio ze sobą na rynku. To tłumaczy, dlaczego cena łososa dzikiego jest niższa w porównaniu z ceną łososa hodowlanego i dlaczego te produkty nie są wymienne dla użytkowników i konsumentów. Wreszcie zauważa się, że żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła dowodów w odniesieniu do rzekomej wymienności łososa dzikiego i hodowlanego. Na tej podstawie ich wnioski musiały zostać odrzucone.
- (86) Jeżeli przyjrzeć się ogólnym średnim cenom w poszczególnych krajach, np. w USA i Kanadzie, wydaje się, że są one niższe od ceny przywozu z Norwegii. Na podstawie informacji zgromadzonych podczas dochodzenia stwierdzono jednak, że większość przywozu z USA i Kanady stanowi łosoś dziki, który, jak zostało wytłumaczone powyżej, jest tańszy od łososa hodowlanego, a ponadto produkty te nie są wymienne. W świetle ustaleń zawartych w motywie 85 powyżej jest mało prawdopodobne, aby przywóz z tych dwóch państw mógł mieć znaczący wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego.
- (87) W odniesieniu do innych krajów wywozu nieobjętych dochodzeniem stwierdzono, że podczas gdy średnia cena przywozu z Chile była wyższa od cen przemysłu wspólnotowego, w okresie dochodzenia cena przywozu z Wysp Owczych była niższa od cen oferowanych na rynku wspólnotowym przez norweskich producentów eksportujących. Nie powinno to jednak przesłonić faktu, że wielkość przywozu z Chile i Wysp Owczych spadła odpowiednio o 7 % (czyli o 1 895 ton) i 8 % (czyli o 3 397 ton) w badanym okresie, podczas gdy przywóz z Norwegii wzrósł o 35 % (czyli o 93 366 ton). Taki rozwój sytuacji należy postrzegać w świetle wzrostu konsumpcji o 15 % w tym samym okresie.
- (88) Ponadto w latach 2001–2003, kiedy nastąpiło największe pogorszenie sytuacji przemysłu wspólnotowego, charakter zmian przywozu z Chile i Wysp Owczych był w pewnym stopniu podobny do zmian obserwowanych w przemyśle wspólnotowym. Podczas gdy wielkość przywozu z Chile znacząco spadła o 26 % (lub o 6 987 ton), a przywóz z Wysp Owczych wzrósł jedynie o 2 %, o wiele mniej niż konsumpcja (16 %), przywóz z Norwegii wzrósł o 31 % (lub o 82 631 ton) w tym samym okresie. W związku z powyższym należy zauważyć, że choć nie można całkowicie wykluczyć, że obecność taniego łososa z tych dwóch krajów miała wpływ na rynek wspólnotowy, nie naruszyła ona związku przyczynowo-skutkowego między zwiększoną obecnością dużej ilości przywozu po cenach dumpingowych z Norwegii i szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

5.2. Skutki zmian w wynikach eksportowych przemysłu wspólnotowego

Tabela 6

Wielkość wywozu dokonanego przez przemysł wspólnotowy

	2001	2002	2003	OD
Wywóz (w tonach)	184	212	386	484
Wskaźnik	100	116	210	263

Źródło: Przemysł wspólnotowy

- (89) Dalsze dochodzenie wykazało również pewne różnice w poziomie wywozu dokonanego przez przemysł wspólnotowy i przyniosło wyniki przedstawione w powyższej tabeli.
- (90) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że na wyniki eksportowe przemysłu wspólnotowego miały negatywny wpływ ograniczenia nałożone przez USA na łosia hodowlanego w 2003 r. Uznały one, że nie można wiązać jakiegokolwiek szkody poniesionej z powodu słabych wyników eksportowych z przywozem z Norwegii.
- (91) W tym kontekście należy zauważyć, że nie przedstawiono żadnych dowodów w odniesieniu do ograniczeń przywozowych nałożonych przez USA. Jeśli ograniczenia te miały jakikolwiek wpływ na działalność eksportową przemysłu wspólnotowego, to nie był on istotny. Ponadto działalność eksportowa przemysłu wspólnotowego miała w badanym okresie ograniczony charakter. Stanowiła około 1 % wielkości przemysłu wspólnotowego w 2001 r. i poniżej 3 % w okresie dochodzenia. W przeciwieństwie do tego, co jest sugerowane, powyższa tabela w sposób wyraźny pokazuje, że wywóz prowadzony przez przemysł wspólnotowy znacząco wzrósł w badanym okresie. W świetle tych ustaleń oraz w związku z trudną sytuacją przemysłu wspólnotowego, istotnej szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy nie można wiązać ze zmianą poziomu przeprowadzonego przez niego wywozu.
- (92) Należy w każdym wypadku zauważyć, że dane dotyczące cen i rentowności zastosowane przy ocenie szkody opierają się wyłącznie na sprzedaży dokonanej przez przemysł wspólnotowy na rzecz niepowiązanych klientów we Wspólnocie. Należało zatem odrzucić argument, że zmiana wyników eksportowych przemysłu wspólnotowego wywarła szkodliwy wpływ, który to argument nie został poparty dalszymi dowodami, na przemysł wspólnotowy.

5.3. Wpływ publikacji naukowej na wielkość i cenę sprzedaży dokonanej przez przemysł wspólnotowy

- (93) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że opublikowanie badania naukowego, w którym twierdzono, że łosoś szkocki jest rzekomo w dużym stopniu skażony, mogło spowodować znaczne straty w wielkości sprzedaży i wywrzeć negatywny wpływ na ceny sprzedaży dokonywanej przez przemysł wspólnotowy w badanym okresie.
- (94) Dochodzenie jednak wykazało, że w badanym okresie produkcja i sprzedaż wewnętrzna, jak i wielkość sprzedaży eksportowej dokonanej przez producentów wspólnotowych wzrosła.
- (95) W oparciu o powyższe fakty i biorąc pod uwagę brak poparcia opisanego argumentu dowodami, należało ten argument odrzucić.

5.4. Wpływ wyższej śmiertelności na produkcję i wielkość sprzedaży

- (96) Jedna z zainteresowanych stron powtórzyła argument, że wyższy niż zazwyczaj wskaźnik śmiertelności ryb w Irlandii oraz epidemie w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii w latach 2002–2003 mogły spowodować znaczą stratę w produkcji i wielkości sprzedaży dokonanej przez przemysł wspólnotowy.

- (97) W dochodzeniu wykazano jednak, że powyższe zjawisko było ograniczone do niewielkiej liczby zakładów hodowlanych i nie wpłynęło w sposób znaczący na ogólne dane liczbowe dotyczące sprzedaży i produkcji we Wspólnocie, w związku z niewielką ilością ryb dotkniętych tym problemem. W istocie, jak zostało wytłumaczone powyżej oraz w motywach 62 i 65, w latach 2002–2003 produkcja i wielkość sprzedaży we Wspólnocie wzrosły.
- (98) W związku z powyższym i przy uwzględnieniu braku poparcia opisanego argumentu dalszymi dowodami należało ten argument odrzucić.

5.5. Wnioski dotyczące związku przyczynowego

- (99) Na podstawie powyższych faktów i ustaleń i wobec braku dowodów lub jakichkolwiek innych popartych dowodami komentarzy na temat związku przyczynowego wnioski przedstawione w tym zakresie w motywach 90–111 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

6. INTERES WSPÓLNOTY

6.1. Uwaga wstępna

- (100) Należy przypomnieć, że analiza interesu wspólnotowego na etapie przejściowym musiała opierać się na niskim poziomie współpracy przetwórców (użytkowników). Komisja kontynuowała zatem dochodzenie w sprawie interesu Wspólnoty poprzez zachęcenie przetwórców (użytkowników) do złożenia dalszych konkretnych odpowiedzi na kwestionariusze, poprzez przeprowadzanie dodatkowych dochodzeń w pomieszczeniach użytkowników i stowarzyszeń użytkowników, o których mowa w motywie 7, oraz poprzez gromadzenie dalszych informacji.
- (101) Ponadto po ogłoszeniu tymczasowych ustaleń otrzymano liczne wnioski, w szczególności od przetwórców i stowarzyszeń przetwórców, w których domagano się przeprowadzenia dalszej analizy, w szczególności w odniesieniu do wpływu ewentualnych środków na ich działalność oraz w odniesieniu do formy środka.
- (102) Należy również zauważyć, że w następstwie ogłoszenia zamiaru Komisji zmiany formy cła tymczasowego zmiana na minimalną cenę importową (MCI) w formie cła zmiennego wywołała w większości pozytywne reakcje.

6.2. Interes przemysłu wspólnotowego

- (103) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że biorąc pod uwagę niskie zatrudnienie w przemyśle wspólnotowym z jednej strony oraz wysokie zatrudnienie w przemyśle wykorzystującym produkt objęty postępowaniem z drugiej, należy zastosować alternatywne możliwości wspierania przemysłu wspólnotowego inne niż nałożenie środków antidumpingowych.
- (104) W tym kontekście należy zauważyć, że ewentualne możliwości i środki antidumpingowe mają inny kontekst prawny i cele. Przypomina się, że przemysł wspólnotowy ponosił szkody z powodu przywozu łososia hodowlanego z Norwegii po niskich, dumpingowych cenach. W świetle charakterystyki szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy uważa się, że w przypadku braku środków dalsze pogorszenie sytuacji przemysłu wspólnotowego jest nie do uniknięcia. Zaniechanie przyjęcia środków spowoduje prawdopodobnie dalsze szkody, a w średnim terminie likwidację tego przemysłu, zważywszy na szkody poniesione w badanym okresie. Zatem na podstawie ustaleń z okresu dochodzenia uważa się, że przemysł wspólnotowy jest zagrożony, chyba że zostanie zmieniony niski poziom cen przywozu dumpingowego. Zważywszy że stwierdzono wystąpienie dumpingu wyrządzającego szkodę, właściwym działaniem będzie nałożenie środków antidumpingowych, a możliwości alternatywne nie są zatem odpowiednie.
- (105) W przypadku zaniechania nałożenia środków antidumpingowych wzrośnie zagrożenie rynku wspólnotowego napływem dużych ilości łososia norweskiego po cenach dumpingowych. Ta sytuacja nie zapewni potrzebnej długoterminowej stabilizacji, która jest konieczna dla poprawy sytuacji hodowców łososia w obliczu obecnych praktyk dumpingowych, i będzie stanowić zagrożenie dla wszystkich wysiłków restrukturyzacyjnych poczynionych dotychczas przez przemysł wspólnotowy. W obliczu dużej liczby zlikwidowanych w ostatnich latach zakładów hodowlanych w UE uważa się, że jeżeli nie zostaną wprowadzone jakiejkolwiek środki w celu wyeliminowania szkodliwego dumpingu, istnieje duże ryzyko, że przemysł wspólnotowy w perspektywie średnioterminowej przestanie istnieć.

- (106) W przypadku nałożenia środków antydumpingowych spowodowałyby one ponowne wprowadzenie uczciwych warunków handlowych na rynku i umożliwiłyby przemysłowi wspólnotowemu czerpanie korzyści z wysiłków na rzecz restrukturyzacji, poczynionych w ostatnich latach. W tych warunkach przemysł wspólnotowy byłby w stanie zachować pozycję rentownego producenta oferującego łososia hodowlanego wysokiej jakości i prawdopodobnie mógłby się rozwijać. W szczególności oczekuje się, że przemysł wspólnotowy będzie ponownie przynosił zyski, tak jak w 2001 r. Jednocześnie, uwzględniając moce produkcyjne pozostałe po zakładach hodowlanych zmuszonych do likwidacji działalności w badanym okresie, nie można wykluczyć, że przemysł wspólnotowy mógłby podwoić swój udział w rynku.
- (107) Rentowność przemysłu wspólnotowego będzie miała wielorakie pozytywne skutki dla użytkowników i konsumentów łososia. Produkty wysokiej jakości oferowane przez przemysł wspólnotowy będą nadal dostępne dla wszystkich użytkowników i konsumentów. Również racjonalne jest założenie, że po restrukturyzacji i przy zwiększonym udziale w rynku przemysł wspólnotowy będzie również w stanie lepiej kontrolować swoje koszty i wykorzystywać ekonomię skali, czego dotąd nie był w stanie robić w związku z presją ze strony przywozu po cenach dumpingowych. Spowoduje to wzmocnienie sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego, bardziej skuteczną konkurencję i ustabilizowanie się cen łososia z korzyścią dla wszystkich stron na rynku wspólnotowym.
- (108) Należy wreszcie wziąć pod uwagę, że pewna liczba producentów wspólnotowych ma siedzibę na odległych i wiejskich terenach UE, gdzie zatrudnienie bezpośrednie i pośrednie producentów łososia jest niezmiernie ważne dla społeczności lokalnych. Wspomniane zatrudnienie może zostać zlikwidowane, jeżeli przemysł wspólnotowy nie będzie chroniony przed przywozem po niskich, dumpingowych cenach z Norwegii. W przypadku nałożenia środków należy natomiast oczekiwać, że dzięki opisanej powyżej poprawie sytuacji przemysłu wspólnotowego poziom zatrudnienia również wzrośnie.
- (109) Wobec braku dalszych, popartych dowodami uwag dotyczących interesu przemysłu wspólnotowego ustalenia określone w motywach od 113–116 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

6.3. Interes niepowiązanych importerów i przetwórców (użytkowników)

- (110) W następstwie ogłoszenia ustaleń tymczasowych i dalszego dochodzenia, zgodnie z motywem 100 powyżej, otrzymano pewną liczbę wniosków od przetwórców łososia hodowlanego. W następstwie dalszego dochodzenia zwiększyła się współpraca ze strony importerów i przetwórców. Przedsiębiorstwa składające konkretne odpowiedzi na ostatecznym etapie postępowania stanowią około 18 % całkowitego przywozu z Norwegii w okresie dochodzenia i około 11 % konsumpcji (w porównaniu z odpowiednio 9 % i 6 % na etapie tymczasowym).
- (111) Importerzy i przetwórcy (użytkownicy) uważali, że cła *ad valorem* zwiększą ich koszty, obniżą wielkość sprzedaży i rentowność i mogą doprowadzić do utraty miejsc pracy czy nawet zmiany lokalizacji. Twierdzili oni również, że zatrudnienie w sektorze przetwórstwa rybnego jest znacznie wyższe niż w sektorze hodowli ryb, który mimo to w niektórych przypadkach zapewnia miejsca pracy na obszarach o niskim poziomie zatrudnienia. Przetwórcy podkreślili, że konsumenci i podmioty gospodarcze powinni w dalszym ciągu mieć dostęp do taniego, wysokiej jakości łososia hodowlanego. Jednakże uznali oni ogólnie, że MCI jest łatwiejszą do zaakceptowania formą środka w porównaniu z cłem *ad valorem*.
- (112) Główne koszty ponoszone przy wędzeniu lub innym przetwarzaniu łososia są związane z zakupem łososia i zatrudnieniem. W odniesieniu do zatrudnienia, w czasie dalszego dochodzenia przedstawiono Komisji różne dane liczbowe w pewnej liczbie badań lub zgłoszeń. Wspomniane badania i zgłoszenia mają ograniczoną przydatność dla tego dochodzenia. W tym kontekście należy zauważyć, że przedstawione badania odnoszą się do okresów innych niż okres dochodzenia, nie obejmują dokładnie produktu objętego dochodzeniem i w części korzystają z różnych parametrów nieobjętych tym dochodzeniem. Zatem Komisja podjęła się również przeprowadzenia wizytacji na miejscu w odpowiednich stowarzyszeniach. Na podstawie wszystkich zebranych informacji według najlepszych szacunków około 7 500 pracowników jest bezpośrednio zatrudnionych w sektorze przetwórstwa łososia we Wspólnocie.

- (113) W następstwie dalszego dochodzenia ustalono, że łośność hodowlana stanowi około 48–54 %, a wynagrodzenia ok. 6–12 % całkowitych kosztów ponoszonych przez przetwórców. W normalnych warunkach rynkowych (tzn. racjonalna cena surowca i dobra cena detaliczna) przetwórcy oczekują zysku operacyjnego wahającego się od 5 do 12 %. Zostało to potwierdzone przez współpracujących przetwórców, którzy przedstawili dane na temat rentowności. W dalszym dochodzeniu wykazano, że zysk może być w sprzyjających warunkach jeszcze wyższy. Na końcu łańcucha dystrybucji sprzedawcy detaliczni mogą oczekiwać zysku netto wahającego się od 6 do 11 %.
- (114) Obawy wyrażone przez przemysł wykorzystujący omawiany produkt są uzasadnione, ponieważ obawia się on negatywnego wpływu zaproponowanych środków na ponoszone przez siebie koszty, co prowadzi do mniejszej rentowności. Jednakże w obecnych okolicznościach i w świetle zaproponowanej MCI ewentualny wpływ na koszty użytkowników będzie prawdopodobnie mały lub praktycznie żaden.
- (115) Biorąc pod uwagę najbardziej pozytywny scenariusz, warunki rynkowe pozostaną takie jak obecnie, tzn. ceny pozostaną na poziomie powyżej MCI. W takim przypadku MCI nie będzie miała żadnego wpływu na koszty ponoszone przez użytkowników. Jeśli przywóz będzie następował na bazie ceny cif na granicy Wspólnoty równej lub wyższej od ustalonej MCI, cło nie będzie pobierane.
- (116) Najgorszy scenariusz przewiduje, że wraz z nałożeniem środków koszt surowca dla użytkownika zostanie ustalony na poziomie MCI, a konkretnie na poziomie faktycznych kosztów ponoszonych przez producentów powiększonych o racjonalny zysk z dostaw na rynek wspólnotowy. Pomimo że ten scenariusz nie odzwierciedla obecnych warunków rynkowych, uważa się, że w takim przypadku nie można wykluczyć, że nałożenie ceł antidumpingowych będzie miało negatywny wpływ na importerów i przetwórców, ze względu na to, że cła będą bezpośrednio należne w chwili importu, niezależnie od poziomu ceny importowej. W tym kontekście należy jednak przypomnieć, że zaproponowany środek ma formę minimalnej ceny importowej, której celem jest wyłącznie zapewnienie, że producenci wspólnotowi mogą sprzedawać łośność we Wspólnocie po cenach opartych na zasadzie niższego cła, pozwalających im na pokrycie kosztów i osiągnięcie marży zysku, której mogliby oczekiwać w przypadku braku przywozu po cenie dumpingowej. Cła zostaną pobrane jedynie w wyjątkowych sytuacjach, kiedy cena netto na granicy Wspólnoty przywozu z Norwegii spadnie poniżej MCI i jedynie na poziomie równym różnicy między ceną importową a MCI. Ponadto cały rynek łośności, od produkcji po dostawy do konsumentów, będzie rządził się uczciwą konkurencją. Te warunki pozwolą na właściwe ujęcie kosztów w cenach sprzedaży na każdym poziomie łańcucha dystrybucji. Użytkownicy mogą się również spodziewać możliwości dostaw ze źródeł UE oraz z innych państw trzecich, kiedy rynek podniesie się po skutkach dumpingu wyrządzającego szkodę. W istocie kiedy wszystkie podmioty na rynku korzystają ze zdrowych warunków rynkowych na zasadach uczciwego handlu, najszerzy wybór produktów i jakości jest dostępny z różnych źródeł podaży. Ceny ustalone zgodnie z sygnałami rynkowymi powinny mieć pozytywny wpływ na produkcję i łańcuch dystrybucji, co umożliwi większą stabilizację i przewidywalność cen i kosztów.
- (117) W przypadku zaniechania nałożenia środków oraz umożliwienia wywozowi z Norwegii powrotu do poprzedniego niskiego, dumpingowego poziomu użytkownicy mogliby korzystać przez pewien czas z nieuczciwego przywozu po cenach dumpingowych. Rynek nie wytrzyma jednak przez długi czas takiej sytuacji. Ceny łośności dla użytkowników będą niższe od ponoszonych przez producentów kosztów dostaw na rynek wspólnotowy. Jeżeli dopuści się do ponownego wystąpienia dumpingu, przywóz z Norwegii, stanowiący około 60 % konsumpcji wspólnotowej, uniemożliwi wywóz ze źródeł niedumpingowych z krajów trzecich. Użytkownicy nie będą mieli wyboru pozwalającego na otrzymanie alternatywnych dostaw i jakości. Fakt, że ceny nie będą ustalane zgodnie z sygnałami rynkowymi, doprowadzi do zmienności cenowej i wyrzuci negatywny skutek na produkty końcowe przeznaczone dla konsumentów. Może to w ostateczności wpłynąć na rentowność przetwórców.
- (118) Zatem stosowanie MCI z jednej strony ma niewielki wpływ na koszty importerów i przetwórców. W istocie jeżeli ceny rynkowe pozostaną na poziomie powyżej MCI, nie wystąpią żadne skutki finansowe. Z drugiej strony, uważa się, że takie warunki rynkowe powinny zapobiec zmianie lokalizacji ze względu na to, że cła przywozowe na przetworzonego łośność są wysokie. Zatem przemysł przetwórczy łośności we Wspólnocie powinien nadal mieć dostęp do wystarczającej podaży surowców.

- (119) Zgodnie z motywem 140 poniżej Komisja zobowiązuje się do monitorowania rozwoju sytuacji na rynku łososia hodowlanego we Wspólnocie. Jeżeli w rezultacie tego monitoringu zaistnieje dowód *prima facie* świadczący o tym, iż obowiązujący środek nie jest już potrzebny lub wystarczający, aby zapobiegać dumpingowi wyrządzającemu szkodę, Komisja może rozważyć wszczęcie przeglądu na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i niezwłocznie przeprowadzić dochodzenie. Pozwoli to Komisji szybko zareagować, gdyby ceny rynkowe spadły na dłuższy okres poniżej poziomu MCI.
- (120) Odbyły się rozmowy z zainteresowanymi stronami na temat przyszłych poziomów zatrudnienia. Jednakże tak jak w przypadku analizy wpływu środków na koszty nie ma dowodów na to, że wpływ środka antydumpingowego na przywóz łososia z Norwegii na zatrudnienie w tym sektorze osiągnie jakikolwiek znaczący poziom.
- (121) Dalsze dochodzenie potwierdziło, że MCI oraz jej proponowany poziom jest najbardziej odpowiednią formą środka (patrz: motyw 128 poniżej). Dlatego też nie uważa się, aby niedogodności związane z MCI, których ewentualnie mogą doświadczyć importerzy, przetwórcy lub użytkownicy, mogły przeważać nad korzyściami wynikającymi dla producentów wspólnotowych z zastosowania środków antydumpingowych, które uważa się za minimum niezbędne do naprawienia poważnych poniesionych szkód i zapobieżenia dalszemu poważnemu pogorszeniu sytuacji producentów wspólnotowych. Ponadto należy zauważyć, że są również dostępne osobne źródła podaży z innych państw trzecich.
- (122) Wobec braku dalszych, popartych dowodami uwag dotyczących interesu niepowiązanych importerów i przetwórców (użytkowników) ustalenia określone w motywie 128 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

6.4. Interes producentów łososia jednorocznego i karmy dla ryb oraz dostawców i producentów w WE powiązanych z producentami/importerami norweskimi

- (123) Wobec braku popartych dowodami uwag dotyczących interesu producentów łososia jednorocznego i karmy dla ryb oraz dostawców i producentów w WE powiązanych z producentami/importerami norweskimi ustalenia określone w motywach 117–121 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

6.5. Interes konsumentów

- (124) Ponieważ produkt objęty postępowaniem jest towarem konsumpcyjnym, Komisja poinformowała o rozpoczęciu dochodzenia różne organizacje konsumenckie. Otrzymała odpowiedź od jednej ze stron, która twierdziła, iż dobroczynne skutki spożywania łososi są szeroko znane i że sztuczne podnoszenie ceny doprowadzi do utrudnienia konsumentom wyboru w zakresie prawidłowego odżywiania. Ponadto wyrażono także obawę, iż jakikolwiek wzrost cen doprowadzi do sytuacji, w której łosoś hodowlany stanie się mniej przystępny cenowo i w ten sposób zatrzymany zostanie wzrost na rynku w Państwach Członkowskich o niższym od średniej produkcie krajowym brutto (PKB) na osobę.
- (125) Uważa się, że w przypadku nałożenia środków antydumpingowych podmioty gospodarcze będą nadal mieć dostęp do nieograniczonych ilości przywożonego produktu, aczkolwiek po uczciwych cenach. Ponadto, uwzględniając rozbieżność pomiędzy ceną całej ryby z gospodarstwa hodowlanego a ceną przetworzonych wyrobów z łososia, uważa się, iż nie jest prawdopodobne, aby środki wywarły istotny wpływ na ceny detaliczne, jako że jest mało prawdopodobne, aby całkowity wzrost ceny, jeżeli w ogóle wystąpi, został przeniesiony na konsumentów. W istocie przy obecnych cenach rynkowych, które są znacznie powyżej MCI, nałożenie środków nie będzie miało żadnych skutków. Zatem wpływ na konsumentów, nawet przyjmując najgorszy scenariusz, będzie prawdopodobnie niewielki. Ponadto nie da się prawdopodobnie utrzymać w średnim i długim terminie cen na poziomie przynoszącym straty. W związku z powyższym nie oczekuje się, że środki antydumpingowe będą miały jakikolwiek znaczący negatywny wpływ na konsumentów.

6.6. Wnioski dotyczące interesu Wspólnoty

- (126) W świetle wniosków przedstawionych w rozporządzeniu tymczasowym oraz uwzględniając uwagi różnych stron i wyniki dalszego dochodzenia, stwierdza się, że nie istnieją ważne powody do nienakładania ostatecznych środków antydumpingowych w odniesieniu do dumpingowego przywozu łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii. Wnioski zawarte w motywie 131 rozporządzenia tymczasowego zostają zatem potwierdzone.

7. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

7.1. Forma ostatecznych środków

- (127) Uwzględniając ostateczne wnioski dotyczące dumpingu, szkody, przyczynowości i interesu Wspólnoty, należy nałożyć środki antydumpingowe w celu zapobieżenia dalszym szkodom dla przemysłu wspólnotowego wynikającym z przywozu po cenach dumpingowych. Uwzględniono zarówno ustalone marginesy dumpingu, jak i kwoty cła konieczne do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Ustalono, że wszystkie marginesy szkody przekraczały 2,0 % i nie mogły zatem zostać uznane za *de minimis*. Ustalono, że średni ważony margines szkody, który był niższy od średniego ważonego marginesu dumpingu, wynosił 14,6 %.
- (128) Jednakże w następstwie ogłoszenia faktów, które były powodem przyjęcia rozporządzenia zmieniającego, niektóre strony w sposób wyraźny odrzuciły cła *ad valorem* i z zadowoleniem przyjęły MCI. Zatem w świetle otrzymanych uwag i ustaleń dalszego dochodzenia MCI zostaje potwierdzona jako właściwa forma środka ochronnego.

7.2. Poziom usuwający szkodę

- (129) Zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego ostatecznie cło powinno być ustalone na poziomie marginesów dumpingu lub marginesów szkody, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa. W celu zastosowania tej zasady ustanowiono MCI niewyrządzającą szkody. W celu sprawdzenia tej metody obliczono również na podstawie wartości normalnej niedumpingowe MCI dla poszczególnych przedsiębiorstw, dostosowane do ceny netto na granicy Wspólnoty. Zostały one porównane z niewyrządzającą szkody MCI obliczoną zgodnie z metodologią określoną w motywie 131. We wszystkich przypadkach ustalono, że niewyrządzająca szkody MCI była niższa od niedumpingowej MCI.
- (130) Przy obliczaniu niedumpingowych MCI należało przeliczyć norweskie korony na euro. Na etapie tymczasowym Komisja zastosowała przy tym przeliczeniu średni kurs wymiany z trzech lat. Kilka państw twierdziło, że właściwym kursem jest ten, który był stosowany w OD. W odpowiedzi na ten wniosek Komisja ponownie zwraca uwagę, że trzy lata to średni cykl produkcyjny w przypadku łososia. Ze względu na to, że pewna liczba ważnych kosztów składających się na wartość normalną jest ponoszona w tym cyklu produkcyjnym, Komisja uważa, że średnie kursy wymiany z trzech lat są właściwe przy obliczaniu niedumpingowych MCI. W związku z powyższym wniosek został odrzucony.
- (131) W odniesieniu do poziomu niewyrządzającej szkody ceny koniecznej do usunięcia skutków dumpingu wyrządzającego szkodę należało uwzględnić wyniki dalszego dochodzenia. Przy obliczaniu kwoty cła koniecznego do usunięcia skutków dumpingu wyrządzającego szkodę uznano, że zastosowanie wszelkich środków powinno umożliwić przemysłowi Wspólnoty pokrycie kosztów produkcji i uzyskanie ogólnego zysku przed opodatkowaniem, który mógłby zostać racjonalnie osiągnięty przez tego typu przemysł ze sprzedaży podobnego produktu na terytorium Wspólnoty w danym sektorze w normalnych warunkach konkurencji, tzn. przy braku przywozu po cenach dumpingowych. Na tej podstawie obliczono niewyrządzającą szkody cenę produktu podobnego dla przemysłu wspólnotowego. Niewyrządzającą cenę uzyskano poprzez dodanie marży zysku, wynoszącej 8 % obrotu, do kosztów produkcji. Koszt produkcji został sprawdzony na podstawie średniej jednostkowej ceny sprzedaży objętych próbą podmiotów przemysłu wspólnotowego (2,77 EUR/kg) oraz średniej straty poniesionej przez przemysł wspólnotowy w okresie dochodzenia (strata w wysokości 5 %). Na podstawie zysku osiągniętego w 2001 r. (patrz: tabela 3 powyżej) ustalono marżę zysku w wysokości 8 %, co stanowi absolutnie minimalną wartość zysku, którego osiągnięcia może oczekiwać przemysł wspólnotowy przy braku dumpingu wyrządzającego szkodę.

- (132) Łosoś hodowlany jest zwykle dostępny w handlu w różnych postaciach (patroszony z głową, patroszony bez głowy, filety z całej ryby, inne filety lub kawałki filetów). Zatem należało ustalić odrębną minimalną cenę importową zapewniającą usunięcie dumpingu wyrządzającego szkodę dla każdej z wymienionych postaci łososia, aby uwzględnić koszty dodane związane z ich przygotowaniem. W tym względzie różne minimalne ceny importowe opierają się na ustaleniach niniejszego dochodzenia. Zasadniczo ceny te opierają się na przelicznikach, o których mowa w rozporządzeniu Rady (WE) nr 772/1999 ⁽¹⁾, zastosowanych również w niniejszym dochodzeniu. W odniesieniu do filetów z całej ryby oraz filetów pociętych na kawałki uwzględniono koszty przetwarzania.
- (133) W przypadku gdy przywóz odbywać się będzie po cenie cif na granicy Wspólnoty równej lub wyższej od ustalonej minimalnej ceny importowej, cło nie będzie pobierane. Jeśli cena przywozu będzie niższa, różnica między rzeczywistą ceną a ustaloną minimalną ceną importową stanie się należna. Z uwagi na fakt, iż przywóz z Norwegii po cenach równych lub wyższych od MCI usunie skutki dumpingu wyrządzającego szkodę, MCI powinna mieć zastosowanie do każdego przywozu z Norwegii, z wyjątkiem jednego przedsiębiorstwa, w stosunku do którego stwierdzono margines dumpingu *de minimis*, o którym mowa w motywie 33 powyżej.

8. OSTATECZNE POBRANIE CŁA TYMCZASOWEGO

- (134) Ze względu na ustaloną dla producentów eksportujących w Norwegii wysokość marginesu dumpingu oraz uwzględniając poziom szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, uważa się za konieczne, aby kwoty zabezpieczone tymczasowymi cłami antydumpingowymi, nałożonymi na mocy rozporządzenia tymczasowego, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1010/2005, zostały ostatecznie pobrane na poziomie nałożonego cła ostatecznego. W zakresie, w jakim stawki ostateczne są niższe od ceł tymczasowych, ostatecznie pobiera się tylko kwoty zabezpieczone na poziomie cła ostatecznego.
- (135) Tymczasowe cła antydumpingowe, które przybrały formę ceł *ad valorem* wahających się od 6,8 % do 24,5 %, nałożonych na przywożone produkty rozporządzeniem (WE) nr 628/2005 i mających zastosowanie w okresie od dnia 27 kwietnia 2005 r. do dnia 4 lipca 2005 r., zostają jednak zwolnione. Pobranie ceł *ad valorem* byłoby niewspółmierne do usunięcia dumpingu wyrządzającego szkodę ze względu na to, że w tym okresie ceny rynkowe znacznie przekraczały MCI wprowadzoną ze względu na bezprecedensowe i nieprzewidziane wydarzenia na rynku. Kwoty zabezpieczone tymczasowymi cłami antydumpingowymi, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1010/2005 nałożonymi na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii, powinny zostać ostatecznie pobrane przy uwzględnieniu ostatecznie nałożonej MCI. Kwoty zabezpieczone tymczasowymi cłami antydumpingowymi, nałożonymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1010/2005 na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii, przekraczające ostateczną stawkę cła, zostają zwolnione.

9. EGZEKWOWALNOŚĆ MCI

- (136) Po przedstawieniu informacji stwierdzono, że MCI może być trudniejsza do wyegzekwowania i bardziej podatna na fałszywe zgłaszanie wartości towarów niż inne formy środków ochronnych. Istotnie, w świetle informacji, że od czasu nałożenia MCI dnia 1 lipca 2005 r. występowało jej obchodzenie, a także ze względu na potencjał tego sektora rynkowego w zakresie porozumień wyrównawczych należy wprowadzić podwójny system środków. Wspomniany podwójny system składałby się z MCI (patrz: motywy 129–133 powyżej) i stałego cła. Zgodnie z art. 9. ust. 4 rozporządzenia podstawowego stałe cło obliczono na podstawie średniej ważonej marginesu szkody, ponieważ stwierdzono, że ta wartość jest niższa od średniej ważonej marginesu dumpingu. W celu zapewnienia skutecznego przestrzegania MCI importerzy powinni zostać poinformowani o tym, że jeżeli w następstwie weryfikacji po przywozie zostanie ustalone, że: i) cena netto na granicy Wspólnoty, faktycznie zapłacona przez pierwszego niezależnego odbiorcę we Wspólnocie („cena po przywozie”), jest niższa od ceny netto na granicy Wspólnoty przed ocleniem, wynikająca ze zgłoszenia celnego; oraz ii) cena po przywozie jest niższa od MCI, stałe cło jest stosowane wstecznie w odniesieniu do danych transakcji, chyba że stosowanie stałego cła powiększonego o cenę po przywozie daje w rezultacie kwotę (cena faktycznie zapłacona powiększona o stałe cło) niższą od MCI. W takim przypadku ma zastosowanie kwota cła równa różnicy między MCI a ceną po przywozie. Organy celne powinny natychmiast poinformować Komisję o wystąpieniu fałszywego zgłoszenia wartości celnej towarów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 16.4.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 321/2003 (Dz.U. L 47 z 21.2.2003, str. 3).

- (137) W tym kontekście oraz w celu rozwiania obaw Komisja zamierza wprowadzić trzy konkretne filary w celu zapewnienia, że środki będą nadal odpowiednie i w pełni przestrzegane. Po pierwsze, wprowadzono odesłanie do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, między innymi do art. 78, zgodnie z którym organy celne mogą dokonywać kontroli dokumentów handlowych i danych związanych z operacjami przywozu lub wywozu towarów objętych zgłoszeniem lub z późniejszymi operacjami handlowymi dotyczącymi tych towarów. Kontrole te mogą być przeprowadzone u zgłaszającego bądź u każdej osoby bezpośrednio lub pośrednio zainteresowanej tymi operacjami w zakresie swej działalności gospodarczej, jak również u każdej innej osoby posiadającej dla potrzeb działalności gospodarczej wymienione dokumenty i dane. Organy celne mogą również badać towary.
- (138) Po drugie, dla celów najlepszej ochrony przed możliwą absorpcją tych środków, w szczególności między powiązаныmi przedsiębiorstwami, instytucje Wspólnoty niniejszym informują o swoim zamiarze natychmiastowego wszczęcia przeglądu na mocy art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i poddania przywozu obowiązkowi rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w przypadku otrzymania dowodów na wystąpienie takiego zachowania.
- (139) Instytucje Wspólnoty będą polegać między innymi na informacjach dotyczących nadzoru nad przywozem, przekazywanych przez organy celne, oraz informacjach dostarczanych przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 14 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.
- (140) Wreszcie Komisja zobowiązuje się do monitorowania dalszego rozwoju sytuacji na wspólnym rynku łosia hodowlanego. Jeżeli w rezultacie tego monitoringu wystąpi dowód *prima facie* świadczący o tym, iż obowiązujący środek nie jest już potrzebny lub wystarczający, aby zapobiegać dumpingowi wyrządzającemu szkodę, Komisja może rozważyć wszczęcie przeglądu na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i niezwłocznie przeprowadzić dochodzenie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

- Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe w stosunku do przywozu łosia hodowlanego (innego niż dziki), filetowanego bądź niefiletowanego, świeżego, schłodzonego lub mrożonego, klasyfikowanego w ramach kodów CN ex 0302 12 00, ex 0303 11 00, ex 0303 19 00, ex 0303 22 00, ex 0304 10 13 oraz ex 0304 20 13 (zwanego dalej łosiem hodowlanym), pochodzącego z Norwegii.
- Łosoś dziki nie podlega ostatecznemu cłu antydumpingowemu. Dla celów niniejszego rozporządzenia łosoś dziki to łosoś, w odniesieniu do którego właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym zatwierdzone zostało zgłoszenie celne dotyczące wprowadzenia do swobodnego obrotu, otrzymały od zainteresowanych stron stosowne dokumenty potwierdzające, że łosoś został złowiony w morzu (w przypadku łosia atlantyckiego lub pacyficznego) lub w rzekach (w przypadku głowicy).
- Kwota ostatecznego cła antydumpingowego w odniesieniu do Nordlaks Oppdrett AS wynosi:

Przedsiębiorstwo	Cło ostateczne	Dodatkowy kod TARIC
Nordlaks Oppdrett AS, Boks 224, 8455 Stokmarknes, Norwegia	0,0 %	A707

- W przypadku wszystkich pozostałych przedsiębiorstw (dodatkowy kod TARIC A999) kwota ostatecznego cła antydumpingowego jest równa różnicy między minimalną ceną importową określoną w ust. 5 a ceną netto na granicy Wspólnoty przed ocleniem, jeżeli ta druga cena jest niższa. Jeżeli cena netto na granicy Wspólnoty jest równa lub wyższa od odpowiedniej minimalnej ceny importowej określonej w ust. 5, cło nie jest pobierane.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 13).

5. Dla celów ust. 4 zastosowanie ma minimalna cena importowa określona w kolumnie 2 poniższej tabeli. W przypadku ustalenia w wyniku weryfikacji po przywozie, że cena netto na granicy Wspólnoty, faktycznie zapłacona przez pierwszego niezależnego odbiorcę we Wspólnocie (cena po przywozie), jest niższa od ceny netto na granicy Wspólnoty przed ocleniem, wynikającej ze zgłoszenia celnego, oraz że cena po przywozie jest niższa od minimalnej ceny importowej, zastosowanie ma stała stawka cła antydumpingowego określona w kolumnie 3 poniższej tabeli, chyba że zastosowanie stałej stawki cła określonej w kolumnie 3, powiększonej o cenę po przywozie, da w rezultacie kwotę (cena faktycznie zapłacona powiększona o stałe cło) niższą od minimalnej ceny importowej określonej w kolumnie 2 w poniższej tabeli. W takim przypadku zastosowanie ma stawka celna równa różnicy między minimalną ceną importową określoną w kolumnie 2 poniższej tabeli a ceną po przywozie. W przypadku wstecznego pobrania stałego cła antydumpingowego jest ono pobierane w kwocie pomniejszonej o wcześniej zapłacone cło antydumpingowe, obliczone na podstawie minimalnej ceny przywózowej.

Postać lososia hodowlanego	Minimalna cena importowa w EUR/kg wagi netto produktu	Stale cło w EUR/kg wagi netto produktu	Kod TARIC
Ryby całe, świeże, chłodzone lub mrożone	2,80	0,40	0302 12 00 12, 0302 12 00 33, 0302 12 00 93, 0303 11 00 93, 0303 19 00 93, 0303 22 00 12, 0303 22 00 83
Ryby patroszone, z głowami, świeże, chłodzone lub mrożone	3,11	0,45	0302 12 00 13, 0302 12 00 34, 0302 12 00 94, 0303 11 00 94, 0303 19 00 94, 0303 22 00 13, 0303 22 00 84
Inne (w tym patroszone, bez głów), świeże, chłodzone lub mrożone	3,49	0,50	0302 12 00 15, 0302 12 00 36, 0302 12 00 96, 0303 11 00 18, 0303 11 00 96, 0303 19 00 18, 0303 19 00 96, 0303 22 00 15, 0303 22 00 86
Filety z całych ryb i filety w kawałkach o wadze przekraczającej 300 g, świeże, chłodzone lub mrożone, ze skórą	5,01	0,73	0304 10 13 13, 0304 10 13 94, 0304 20 13 13, 0304 20 13 94
Filety z całych ryb i filety w kawałkach o wadze przekraczającej 300 g, świeże, chłodzone lub mrożone, bez skóry	6,40	0,93	0304 10 13 14, 0304 10 13 95, 0304 20 13 14, 0304 20 13 95
Inne filety z całych ryb i filety w kawałkach o wadze nieprzekraczającej 300 g, świeże, chłodzone lub mrożone	7,73	1,12	0304 10 13 15, 0304 10 13 96, 0304 20 13 15, 0304 20 13 96

6. W przypadku gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem ich do swobodnego obrotu i z tego powodu do celów ustalenia wartości celnej cena faktycznie zapłacona bądź należna została podzielona, zgodnie z art. 145 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93⁽¹⁾ cło antydumpingowe, obliczone na podstawie ust. 4 i 5 powyżej, jest obniżane proporcjonalnie do podziału ceny faktycznie zapłaconej bądź należnej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 883/2005 (Dz.U. L 148 z 11.6.2005, str. 5).

7. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy celne.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone tymczasowymi cłami antydumpingowymi, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 628/2005, przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 1010/2005, nałożonymi na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii, zostają zwolnione.

Kwoty zabezpieczone tymczasowymi cłami antydumpingowymi, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1010/2005, nałożonymi na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii, są ostatecznie pobierane zgodnie z następującymi zasadami:

- a) kwoty zabezpieczone przewyższające kwoty cła ostatecznego zostają zwolnione;
- b) w przypadku gdy kwoty cła ostatecznego są wyższe od kwot cła tymczasowego, ostatecznie pobierane są tylko kwoty zabezpieczone na poziomie ceł tymczasowych.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 stycznia 2006 r.

W imieniu Rady
U. PLASSNIK
Przewodniczący